

[Fibiger.]

udvalg. Men der er gået nogle år siden da, og derfor kunne det godt være, udviklingen var gået i den retning, at man havde indset, at man skulle gå noget videre end dengang. Man var jo også dér inde på at prøve at finde frem til noget, der overfor rigsdagen og ministeren kunne give udtryk for, hvad kirken ønskede.

Jeg skal såmænd ikke forlænge debatten yderligere, for det tror jeg i virkeligheden ikke, der kommer så meget ud af, men jeg er glad for, at man har givet tilsagn om at ville drøfte spørgsmålet. Ja, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen har ganske vist udtalt, at han ikke ønsker at drøfte det, men det kunne jo alligevel godt være, vi kunne komme på talefod med hinanden. Jeg tror i virkeligheden, at det er bedre, lovforslaget kommer i udvalg, for jeg ville meget nødig have, at vi skulle komme længere væk fra hinanden ved at tage standpunkt her fra tingets talerstol. Jeg skal ikke have det mindste imod, at lovforslaget bliver henvist til et særligt udvalg. Der kan så måske blive bedre tid til at behandle det og finde frem til noget, der kunne danne ligesom en organisation, noget fælles kirkeligt, som man kunne høre af og til. Jeg lægger i virkeligheden megen vægt på, at man netop på et tidspunkt, da der ikke er nogen særlig store stridsspørgsmål fremme indenfor kirken eller her på rigsdagen i kirkelige spørgsmål, får nedsat et sådant udvalg eller et råd af en eller anden art, for det går altid lettere, end hvis der er en bestemt sag fremme, man skal tage standpunkt til. Det er der ikke for tiden, og man arbejder bedst med den slags ting under rolige forhold. Jeg tror, at det nu kunne være et belejligt øjeblik til at drøfte tingene igennem og prøve at nå et resultat til gavn for kirken.

Kirkeministeren (Frede Nielsen). Jeg skal kun gøre nogle ganske enkelte bemærkninger; jeg er enig med det ærede medlem hr. Fibiger i, at en yderligere drøftelse ikke fører os videre, end vi allerede er.

Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Hvidberg, der sagde, at kirkens selvstændighed og frihed ikke var sikret, og at man tænkte på fremtiden. Jeg tror nu, man skal være ganske klar over, at det kan ikke hjælpe noget, at man begynder at lovgive med tænkte fremtidsforhold for øje, jeg tror, det ville komme til at stå noget mærkeligt til de ønsker, der konstateres i øjeblikket. Skulle der komme, hvad alle gode magter forbyde, en situation

som den, vi gennemlevede fra 1940 til 1945, må man ordne tingene på bedste måde, som de nu til den tid kan ordnes.

Det ærede medlem fandt, at staten havde så mange andre udvalg, så man måtte vel spørge, hvorfor man ikke også kunne have det på kirkens område. Det er ikke helt selvfølgelig, at det bør være på dette område som på så mange andre områder. Der er, hvis jeg må udtrykke mig således, forskel på fisk og åndelige problemer. Det er jo ikke sådan, at ministeren og kirkeministeriet i det hele taget ikke søger at have så megen og så intim føling med kirkens mænd som på nogen måde muligt. Der er ikke en eneste vigtig sag, uden at vi søger den fornødne føling. Det viser sig også, at der ikke — jeg erindrer det i hvert fald ikke i øjeblikket — har været nogen klar kritik fremme over handlinger, som kirkeministeriet har foretaget på det ene eller andet område.

Til det ærede medlem hr. Fibigers indlæg skal jeg kun bemærke, at det ærede medlem hr. Fibiger var rede til meget vidtgående indrømmelser. Vi kunne i virkeligheden, forstod jeg, tale om næsten alle enkeltheder, man var fra forslagsstillernes side rede til at tale om det alt sammen og eventuelt komme til andre resultater end det, som her er foreslået. Jeg tror, at forklaringen er den — det har allerede været antydnet af en af de ærede ordførere —, at man mener, at kan man først få begyndt med en kirkeforfatning, kan man tid efter anden udbygge denne begyndelse. Jeg er enig med den ærede ordfører i, at det er en begyndelse til en kirkeforfatning. Derfor kom den almindelige afvisning. Jeg hilser med glæde, hvad der er kommet til udtryk her, at man ikke bør henvise forslaget til det udvalg, der behandler det af mig fremsatte forslag. Jeg tror, det er heldigst, at disse to forslag behandles i hvert sit udvalg, og det er allerede givet, at når det kommer til forhandling i udvalget, går man til en ganske ærlig og alvorlig drøftelse.

Bodil Koch: Jeg skal kun sige nogle ganske få ord. Når det ærede medlem fru Inger Gautier Schmit sagde, at hun glædede sig over min udtalelse om, at tanken om adskillelse mellem stat og kirke ikke levede indenfor mit partis rækker for øjeblikket, vil jeg gøre opmærksom på, at jeg ikke har gransket hjerte og nyrer hos alle mine partifæller for at konstatere, om den tanke lever. Det kunne jeg ikke udtale mig om, men jeg sagde også, at tanken var ikke fremført i grundlovsforslaget i 1938, og at såvel